

Mens achter het vak - bijeenkomst 2

Waar het raakt

Doel en karakter van de bijeenkomst

Deze bijeenkomst stond opnieuw in het teken van reflectie. Niet om besluiten te nemen. Niet om gelijk te halen. Maar om stil te staan bij wat een actuele ontwikkeling met ons doet.

De directe aanleiding was het vervallen van het EVC-traject binnen SKJ voor jeugd- en gezinsprofessionals.

Voor veel deelnemers was dit geen technisch besluit. Het voelde persoonlijk.

Spuironde – wat leeft er?

In de eerste ronde deelden deelnemers wat het nieuws over het EVC-traject bij hen oproept. Er klonken woorden als:

- "Onzeker."
- "Teleurgesteld."
- "Alsof er weer iets wordt afgepakt."
- "Moet ik nu alsnog terug de schoolbanken in?"
- "Wordt mijn ervaring dan niet gezien?"

Voor sommigen was het EVC-traject een reële route geweest. Voor anderen een mogelijkheid die nog openstond.

Het wegvallen ervan voelt voor meerdere deelnemers als een deur die dichtvalt.

Erkenning van praktijkervaring

Er werd gesproken over de waarde van jarenlange praktijkervaring.

Een deelnemer verwoordde het zo: "Ik heb twintig jaar ervaring in mijn gezinshuis. Dat is niet iets wat je in een portfolio van een paar formulieren vangt."

Een ander zei: "We worden beoordeeld op papieren eisen, terwijl ons werk relationeel is. Dat laat zich niet zo makkelijk meten."

Tegelijk werd erkend dat kwaliteit en registratie belangrijk zijn. Niemand pleitte voor vrijblijvendheid.

De spanning zit in de vraag: Hoe wordt vakbekwaamheid gedefinieerd? En wie bepaalt dat?

Identiteit en professionele positie

Het gesprek ging al snel dieper dan het EVC-traject zelf.

Het ging over:

- Wanneer ben je professional?
- Moet professionaliteit altijd gekoppeld zijn aan een formele route?
- Wat betekent dit voor onze positie in de keten?

Er werd uitgesproken dat het soms voelt alsof gezinshuisouders steeds opnieuw moeten bewijzen dat zij "goed genoeg" zijn.

Dat raakt aan trots. Maar ook aan vermoeidheid.

Collectieve onzekerheid

Sommige deelnemers vroegen zich hardop af:

- "Wat betekent dit voor mijn SKJ-registratie?"
- "Wat gebeurt er als ik niet aan nieuwe eisen kan voldoen?"
- "Gaan we straks mensen verliezen die het werk al jaren goed doen?"

Die vragen bleven niet individueel. Ze werden collectief gevoeld.

Oogstfase – wat wordt zichtbaar?

In de oogst werd benoemd dat deze ontwikkeling meer raakt dan alleen een registratieroute.

Het raakt aan:

- erkenning van praktijkkennis;
- vertrouwen in ervaren professionals;
- de verhouding tussen systeem en leefwereld.

Er werd geen standpunt geformuleerd. Wel werd uitgesproken dat dit onderwerp vraagt om:

- heldere informatie;
- gezamenlijke duiding;
- en mogelijk positionering vanuit Present 24x7.

Afronding

De bijeenkomst werd ervaren als verhelderend en verbindend. Wat begon als een gesprek over een traject, bleek een gesprek over waardering, erkenning en professionele identiteit. Het gaf ruimte om uit te spreken wat vaak onder de oppervlakte blijft: Dat dit werk geen routekaart is. Maar een levenshouding.